

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2111/2551

ธนาคารศรีนคร จำกัด (มหาชน) โจทก์ นายวิรัตน์ สุนทรนนท์เจ้าหนี้บริษัทบิกแฮนด์ จำกัด กับพวกจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 291, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 101, ป.พ.พ. มาตรา 682,
พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 107, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.
2483 มาตรา 130, ป.พ.พ. มาตรา 382, ป.พ.พ. มาตรา 229, ป.พ.พ. มาตรา 340

ย่อ / หลักกฎหมาย

เจ้าหนี้ ลูกหนี้ที่ 2 ส. และ ว. ได้ร่วมกันทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของลูกหนี้ที่ 1 กับโจทก์ จึงต้อง
รับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมตาม ป.พ.พ. มาตรา 291 และมาตรา 682 วรรคสอง ถ้าเจ้าหนี้ชำระหนี้ให้แก่
โจทก์ เจ้าหนี้นี้ย่อมมีสิทธิที่จะไล่เบี้ยเอาจากลูกหนี้ที่ 1 ซึ่งเป็นลูกหนี้ชั้นต้นตามมาตรา 693
วรรคหนึ่ง และรับช่วงสิทธิของโจทก์ไล่เบี้ยเอาแก่ลูกหนี้ที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันร่วมกันได้ตามส่วน
เท่าๆ กันตามมาตรา 229 (3) และมาตรา 296 อีกด้วย เมื่อลูกหนี้ที่ 1 และที่ 2 ถูกศาลสั่ง
พิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดเจ้าหนี้จึงมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้สำหรับจำนวนที่ตนอาจใช้สิทธิไล่เบี้ยแก่
ลูกหนี้ที่ 1 และที่ 2 ในภายหน้าได้ทั้งจำนวนหรือตามส่วนแล้วแต่กรณี เว้นแต่โจทก์ได้ใช้สิทธิขอรับ
ชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนอันมีต่อลูกหนี้ที่ 1 หรือที่ 2 แล้ว ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา
101 เมื่อบริษัท พ. ซึ่งเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากโจทก์ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ชั้นต้น
อันมีต่อลูกหนี้ที่ 1 และได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ค้ำประกันอันมีต่อลูกหนี้ที่ 2 ไว้เต็มจำนวน
แล้ว เจ้าหนี้นี้ย่อมไม่มีสิทธิที่จะขอรับชำระหนี้สำหรับจำนวนที่ตนอาจใช้สิทธิไล่เบี้ยในเวลาภายหน้า
ต่อลูกหนี้ที่ 2 ได้ เจ้าหนี้และลูกหนี้ที่ 2 ได้ทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของลูกหนี้ที่ 1 โดยยอมรับผิดชอบ
บริษัท ท. อย่างลูกหนี้ร่วม เจ้าหนี้และลูกหนี้ที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันร่วมในหนี้รายเดียวกันย่อมต้อง
รับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมกันตาม ป.พ.พ. มาตรา 682 วรรคสอง เมื่อบทบัญญัติในลักษณะค้ำประกัน
มิได้กำหนดความรับผิดชอบของผู้ค้ำประกันต่อกันไว้จึงต้องใช้หลักทั่วไปตามมาตรา 229 และมาตรา
296 การที่บริษัท ท. ยอมรับชำระหนี้จากลูกหนี้ที่ 2 เป็นเงิน 500,000 บาท และปลดหนี้ให้โดย
การถอนฟ้องเฉพาะลูกหนี้ที่ 2 คงเป็นประโยชน์แก่เจ้าหนี้เพียงเท่าส่วนของลูกหนี้ที่ 2 ที่ได้ปลดไป
เท่านั้น ส่วนลูกหนี้ที่ 2 ไม่ต้องรับผิดชอบต่อบริษัท ท. อีกต่อไป เพราะหนี้ส่วนที่เหลือสำหรับลูกหนี้ที่ 2
ระงับไปแล้วตามมาตรา 340 ดังนั้นหากต่อมาเจ้าหนี้ชำระหนี้ให้แก่บริษัท ท. ไปเพียงใดก็ไม่อาจใช้
สิทธิไล่เบี้ยเอาแก่ลูกหนี้ที่ 2 ได้อีกต่อไป เจ้าหนี้จึงไม่อาจขอรับชำระหนี้จากกองทรัพย์สินของ
ลูกหนี้ที่ 2 ได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) ที่ 2 เด็ดขาดเมื่อวันที่ 28
ธันวาคม 2544 เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามสิทธิไล่เบี้ยในฐานะผู้ค้ำประกันเป็นเงิน
5,878,480.21 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ 2 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับ
ชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 104 แล้ว ลูกหนี้ที่ 2 ได้แย้งคำขอรับ
ชำระหนี้ของเจ้าหนี้รายนี้ว่า ไม่มีสิทธิไล่เบี้ยจากลูกหนี้ที่ 2 เพราะบริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี
จำกัด ซึ่งเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากโจทก์ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนแล้วกับโจทก์ใน
คดีแพ่งได้ถอนฟ้องลูกหนี้ที่ 2 แล้ว จึงมิได้เป็นลูกหนี้ร่วมกับเจ้าหนี้รายนี้อีก

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้ว เห็นว่า สำหรับลูกหนี้ตามสัญญาค้ำประกันที่เจ้าหนี้และลูกหนี้ที่ 2 ค้ำประกันหนี้ของลูกหนี้ที่ 1 ไว้กับธนาคารศรีนคร จำกัด (มหาชน) โจทก์ ที่เจ้าหนี้อ้างว่าได้ชำระด้วยเช็คเอกสารหมายเลข จ.4 และ จ.5 เจ้าหนี้ไม่นำสืบพยานหลักฐานแสดงให้เห็นว่าเช็คดังกล่าวเรียกเก็บเงินได้แล้ว อันจะทำให้หนี้ระงับไป และเจ้าหนี้มีเจตนาชำระหนี้เพียงบางส่วน เพื่อให้ธนาคารปลดหนี้ส่วนที่เหลือให้แก่เจ้าหนี้ มิใช่เป็นการชำระหนี้แทนลูกหนี้ที่ 2 จึงไม่มีสิทธิขอรับชำระหนี้ ส่วนมูลหนี้ตามสัญญาค้ำประกันที่ทำไว้กับบริษัทไทยพาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลคเตอร์ จำกัด เห็นว่า การที่ลูกหนี้ที่ 2 ได้ชำระหนี้ให้แก่บริษัทไทยพาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลคเตอร์ จำกัด และบริษัทดังกล่าวถอนฟ้องลูกหนี้ที่ 2 แล้วมีผลเท่ากับเป็นการปลดหนี้ ลูกหนี้ที่ 2 จึงหลุดพ้นจากความรับผิดในฐานะผู้ค้ำประกัน ลูกหนี้ที่ 2 ไม่ต้องรับผิดใดๆ ต่อเจ้าหนี้ เห็นสมควรให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้รายนี้เสียทั้งสิ้นตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 107 (1) ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าหนี้อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีล้มละลายพิพากษากลับเป็นว่า ให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จำนวน 1 ใน 4 ของจำนวนเงินที่เจ้าหนี้ชำระหนี้แทนลูกหนี้ที่ 1 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่เจ้าหนี้ชำระหนี้แทนลูกหนี้ที่ 1 จนถึงวันที่ลูกหนี้ที่ 2 ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ทั้งนี้ ต้องไม่เกินจำนวนที่เจ้าหนี้ขอรับชำระหนี้ตามบัญชีคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 130 (7) โดยมีเงื่อนไขว่า ถ้าโจทก์และหรือบริษัทไทยพาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลคเตอร์ จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าหนี้เดิมขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนแล้วก็ไม่อนุญาตให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าเจ้าหนี้ ลูกหนี้ที่ 2 นายสมชาย และนายวิชัยร่วมกันทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของลูกหนี้ที่ 1 กับธนาคารศรีนคร จำกัด (มหาชน) โจทก์ตามสัญญาค้ำประกันเอกสารหมายเลข จ.1 และเจ้าหนี้ ลูกหนี้ที่ 2 นายสมชาย และนายวิชัยร่วมกันทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของลูกหนี้ที่ 1 กับบริษัทไทยพาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลคเตอร์ จำกัด ตามสำเนาคำฟ้อง สัญญา แพลคเตอร์และสัญญาค้ำประกันเอกสารหมายเลข จ.7 ต่อมาโจทก์ทวงถามให้ลูกหนี้ที่ 1 เจ้าหนี้และนายวิชัยซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันชำระหนี้ตามสัญญาค้ำประกันเอกสารหมายเลข จ.1 เจ้าหนี้และนายวิชัยยอมรับสภาพหนี้ว่าลูกหนี้ที่ 1 เป็นหนี้เงินต้น 28,439,343.11 บาท ดอกเบี้ย 10,433,452.93 บาท เจ้าหนี้และนายวิชัยตกลงชำระเพียงร้อยละ 40 ของต้นเงิน คิดเป็นเงิน 11,375,737.24 บาท ส่วนดอกเบี้ยคิดเป็นเงิน 4,169,381.17 บาท ให้แก่โจทก์ ตามสำเนานางสืบสภาพหนี้เอกสารหมายเลข จ.12 ส่วนมูลหนี้ที่บริษัทไทยพาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลคเตอร์ จำกัด เป็นโจทก์ฟ้องลูกหนี้ที่ 1 กับเจ้าหนี้ ลูกหนี้ที่ 2 นายสมชายและนายวิชัยเป็นจำเลยให้ร่วมกันรับผิดชอบตามสัญญาแพลคเตอร์ระหว่างพิจารณาลูกหนี้ที่ 2 ชำระเงินให้แก่บริษัทไทยพาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลคเตอร์ จำกัด จนเป็นที่พอใจแล้ว บริษัทดังกล่าวจึงถอนฟ้องเฉพาะลูกหนี้ที่ 2 ตามสำเนาคำพิพากษาศาลแพ่งเอกสารหมายเลข จ.26 มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของเจ้าพนักงานงานพิทักษ์ทรัพย์ว่า เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาข้อแรกว่า มูลหนี้ตามสัญญาค้ำประกันที่เจ้าหนี้ และลูกหนี้ที่ 2 กับพวกร่วมกันเข้าทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของลูกหนี้ที่ 1 ต่อธนาคารศรีนคร จำกัด (มหาชน) โจทก์นั้น โจทก์ได้โอนสิทธิเรียกร้องให้แก่บริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด แล้ว ซึ่งมีผลทำให้บรรดาสิทธิเรียกร้องต่างๆ ที่โจทก์มีต่อลูกหนี้ที่ 1 และลูกหนี้ที่ 2 โอนมายังบริษัทบริหารสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด เมื่อบริษัทดังกล่าวได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ 2 ไว้เต็มจำนวนแล้ว เจ้าหนี้อย่อมไม่มีสิทธิขอรับชำระหนี้

ตามที่ศาลอุทธรณ์พิพากษานั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 101 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้สิทธิแก่บุคคลผู้เป็นลูกหนี้ร่วมกับลูกหนี้ในคดีล้มละลายที่จะยื่นคำขอรับชำระหนี้สำหรับจำนวนที่ตนอาจใช้สิทธิไต่เบี่ยในเวลาภายหลังได้เว้นแต่เจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนแล้ว และวรรคสองของมาตราดังกล่าวให้นำบทบัญญัติดังกล่าวไปใช้บังคับแก่ผู้ค้ำประกัน ผู้ค้ำประกันร่วมหรือบุคคลที่อยู่ในลักษณะเดียวกันนี้โดยอนุโลม คดีนี้ข้อเท็จจริงได้ความว่า เจ้าหนี้ ลูกหนี้ที่ 2 นายสมชาย และนายวิชัยได้ร่วมกันทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของลูกหนี้ที่ 1 กับโจทก์ตามสัญญาค้ำประกันเอกสารหมายเลข จ.1 จึงต้องรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 291 และมาตรา 682 วรรคสอง ถ้าเจ้าหนี้ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ เจ้าหนี้อย่อมมีสิทธิที่จะไต่เบี่ยเอาจากลูกหนี้ที่ 1 ซึ่งเป็นลูกหนี้ชั้นต้นเพื่อต้นเงินกับดอกเบี้ยและเพื่อการที่ต้องสูญหายหรือเสียหายไปอย่างไรๆ เพราะการค้ำประกันนั้นตามมาตรา 693 วรรคหนึ่ง นอกจากนี้เจ้าหนี้อย่างมีสิทธิรับช่วงสิทธิของโจทก์ไต่เบี่ยเอาแก่ลูกหนี้ที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันร่วมกันได้ตามส่วนเท่าๆ กันตามมาตรา 229 (3) และมาตรา 296 อีกด้วย เมื่อลูกหนี้ที่ 1 และลูกหนี้ที่ 2 ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด เจ้าหนี้จึงมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้สำหรับจำนวนที่ตนอาจใช้สิทธิไต่เบี่ยเอาแก่ลูกหนี้ที่ 1 และลูกหนี้ที่ 2 ในภายหลังได้ทั้งจำนวนหรือตามส่วนแล้วแต่กรณี เว้นแต่โจทก์ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนอันมีต่อลูกหนี้ที่ 1 หรือลูกหนี้ที่ 2 แล้ว ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 101 เมื่อตามรายงานเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับชำระหนี้ฉบับลงวันที่ 22 มีนาคม 2545 และ 28 พฤษภาคม 2545 เอกสารท้ายฎีกาหมายเลข 1 ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ปรากฏว่าบริษัทสินทรัพย์เพชรบุรี จำกัด ซึ่งเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากโจทก์ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ชั้นต้นอันมีต่อลูกหนี้ที่ 1 และได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ค้ำประกันอันมีต่อลูกหนี้ที่ 2 ไว้เต็มจำนวนแล้ว เจ้าหนี้อย่อมไม่มีสิทธิที่จะขอรับชำระหนี้สำหรับจำนวนที่ตนอาจใช้สิทธิไต่เบี่ยในเวลาภายหลังต่อลูกหนี้ที่ 2 ได้ ฎีกาข้อนี้ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฟังขึ้น เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาข้อต่อไปว่า มูลหนี้ตามสัญญาค้ำประกันที่เจ้าหนี้และลูกหนี้ที่ 2 กับพวกร่วมกันเข้าทำสัญญาประกันหนี้ของลูกหนี้ที่ 1 ต่อบริษัทไทยฟาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลเตอร์ จำกัด นั้น บริษัทไทยฟาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลเตอร์ จำกัด ได้เป็นโจทก์ยื่นฟ้องลูกหนี้ที่ 1 เจ้าหนี้ และลูกหนี้ที่ 2 กับพวกเป็นจำเลยให้ร่วมกันรับผิดชอบตามสัญญาแพคเตอร์ต่อศาลแพ่ง ซึ่งต่อมาในระหว่างการพิจารณาคดีลูกหนี้ที่ 2 ได้ชำระหนี้ให้แก่บริษัทไทยฟาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลเตอร์ จำกัด บางส่วนจนเป็นที่พอใจแล้ว บริษัทดังกล่าวจึงได้ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องลูกหนี้ที่ 2 ศาลมีคำสั่งอนุญาตและให้จำหน่ายคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 ออกจากสารบบความตามสำเนาคำร้องขอถอนฟ้องเอกสารท้ายฎีกาหมายเลข 2 จึงเป็นกรณีที่บริษัทไทยฟาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลเตอร์ จำกัด เจ้าหนี้ได้ปลดหนี้ให้แก่ลูกหนี้ที่ 2 แล้วทำให้ลูกหนี้ที่ 2 ซึ่งเป็นลูกหนี้ร่วมกับเจ้าหนี้ไม่ต้องรับผิดชอบต่อบริษัทไทยฟาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลเตอร์ จำกัด อีกต่อไป หากเจ้าหนี้ชำระหนี้ให้แก่บริษัทไทยฟาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลเตอร์ จำกัด ไปแล้วเพียงใดก็คงมีสิทธิไต่เบี่ยเอาแก่ลูกหนี้ที่ 1 ซึ่งเป็นลูกหนี้ชั้นต้นเท่านั้นไม่มีสิทธิไต่เบี่ยเอาแก่ลูกหนี้ที่ 2 ได้ จึงไม่อาจขอรับชำระหนี้จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ 2 ได้นั้น เห็นว่าข้อเท็จจริงได้ความว่าเจ้าหนี้และลูกหนี้ที่ 2 ได้ทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของลูกหนี้ที่ 1 โดยยอมรับผิดต่อบริษัทไทยฟาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลเตอร์ จำกัด อย่างลูกหนี้ร่วม เจ้าหนี้และลูกหนี้ที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันร่วมในหนี้รายเดียวกันย่อมต้องรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 382 วรรคสอง เมื่อบทบัญญัติในลักษณะค้ำประกันมิได้

กำหนดความรับผิดของผู้ค้าประกันต่อกันไว้จึงต้องใช้หลักทั่วไปตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 229 และมาตรา 296 การที่บริษัทดังกล่าวยอมรับ
การชำระหนี้จากลูกหนี้ที่ 2 เป็นเงิน 500,000 บาท และปลดหนี้ให้โดยการถอนฟ้องเฉพาะลูกหนี้ที่
2 เสียตามสำเนาคำร้องขอถอนฟ้องเอกสารท้ายฎีกาหมายเลข 2 และสำเนาคำพิพากษาเอกสาร
หมาย ล.26 ก็คงเป็นประโยชน์แก่เจ้าหนี้เพียงเท่าส่วนของลูกหนี้ที่ 2 ที่ได้ปลดไปเท่านั้น ส่วนลูกหนี้
ที่ 2 ก็ไม่ต้องรับผิดชอบต่อบริษัทไทยพาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลเตอร์ริง จำกัด อีกต่อไป เพราะหนี้
ส่วนที่เหลือสำหรับลูกหนี้ที่ 2 ระบุไปแล้วตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 340
ดังนั้น หากต่อมาเจ้าหนี้ชำระหนี้ให้แก่บริษัทไทยพาร์เมอร์เฮลเลอร์ แพลเตอร์ริง จำกัด ไปเพียงใดก็
ไม่อาจใช้สิทธิไล่เบี้ยเอาแก่ลูกหนี้ที่ 2 ได้อีกต่อไป เจ้าหนี้จึงไม่อาจขอรับชำระหนี้จากกองทรัพย์สิน
ของลูกหนี้ที่ 2 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า เจ้าหนี้ซึ่งเป็นผู้ค้าประกันร่วมกับลูกหนี้ที่ 2 มีสิทธิ
ยื่นคำขอรับชำระหนี้สำหรับจำนวนที่ตนอาจใช้สิทธิไล่เบี้ยในเวลาภายหลังหน้าได้ตามมาตรา 101 แห่ง
พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2583 นั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาข้อนี้ของ
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฟังขึ้นเช่นกัน" พิพากษากลับ ให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้รายนี้เสีย
ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

ไพโรจน์ วายุภาพ · สมชาย พงษ์ธา · สมศักดิ์ จันทรา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2111/2551>